

Dosarul nr. 2ra-1622/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. S. Dimitriu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, A. Bostan, V. Cotorobai)

DECIZIE

29 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Vitalie Ursu, reprezentat de avocatul Denis Ipatii

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Ursu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral

împotriva deciziei din 23 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Vitalie Ursu și menținută hotărârea din 12 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost respinsă integral

constată:

La 21 mai 2019, Vitalie Ursu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la data de 21 iunie 2018, aproximativ la ora 09:45, aflându-se la volanul automobilului personal de model „Chevrolet Aveo” cu n/î XXXXX, care se afla la balanța unei companii de taxi unde activa, pe str. Trandafirilor 29/1 mun. Chișinău, din direcția bd. Dacia spre bd. Decebal mun. Chișinău, a fost implicat într-un accident rutier.

Astfel, deplasându-se în direcția menționată, văzând că pe partea carosabilă staționa un troleibuz cu luminile de avarie pornite, a încetinit din mers și asigurându-se că din sens opus nu venea nimeni a început a face ocolirea troleibuzului, însă în momentul când a ajuns în partea din față a acestuia, din partea dreaptă a

carosabilului, direct din fața troleibuzului a alergat o persoană fără a se asigura, în rezultatul căruia s-a lovit de automobilul său, cauzându-i mai multe defecțiuni.

A indicat că avea în automobil un registrator auto, care a înregistrat video toate aceste circumstanțe și care a fost prezentat imediat echipajului de poliție care a venit să documenteze cazul, inclusiv polițiștii au cunoscut că respectiva persoană a trecut strada într-un loc interzis și fără a se asigura, fapt consemnat în procesul verbal de examinare la fața locului.

Pe carosabil nu erau alte semne de circulație rutieră care ar putea crea „bănuială rezonabilă” că el în calitate de șofer s-ar putea face vinovat de comiterea acestui accident rutier, însă cu toate acestea, la data de 5 iulie 2018, în privința lui a fost pornită cauza penală nr. 2018890333, conform bănuielii de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

A subliniat că organul de urmărire penală din start a avut intenția de a-l atrage ilegal la răspundere penală, or, deși existau probe concludente și pertinente că nu există faptul infracțiunii și vinovat de comiterea accidentul se face pietonul, polițiștii au comis și alte abuzuri și ilegalități grave menite pentru a-l condamna ilegal pe el.

A mai indicat că nu i-a fost adusă la cunoștință ordonanța privind dispunerea efectuării expertizei medico-legale a „părții vătămate”, fiind notificat despre efectuarea acesteia când a făcut cunoștință nemijlocit cu Raportul de expertiză medico-legală.

Toate demersurile și plângerile sale în legătură cu respectiva cauză au fost ignorate cu desăvârșire, inclusiv cel cu privire la tragerea la răspundere contravențională a pietonului vinovat de accident, lipsindu-l efectiv de dreptul la apărare, asta în contextul în care dânsul a fost ilegal tras la răspundere penală.

A susținut că abia la data de 31 octombrie 2018, prin ordonanța procurorului în Procuratura mun. Chișinău, a fost scos de sub urmărire penală și a fost dispusă clasarea cauzei penale.

Având în vedere dispozițiile art. 2, 3, 5, 6, 7, 11 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești a relevat că dânsul ilegal a fost tras la răspundere penală, organul de urmărire penală a admis față de el acțiuni ilicite manifestate prin refuzul de examinare a plângerilor, tragere ilegală la răspundere penală, încălcarea dreptului la apărare și alte încălcări grave, motiv din care consideră că este în drept să-i fie restituită paguba morală și materială cauzată.

Datorită acestor acțiuni ilicite ale organului de urmărire penală de atragere ilegală la răspundere penală, a fost lipsit de locul de muncă, întrucât imediat în ziua când angajatorul companiei de taxi a aflat că în privința lui este inițiată o cauză penală, i-a fost refuzată ieșirea la serviciu

A relatat că întreaga perioadă aflată sub urmărire penală pentru el a fost un stres continuu, iar cel mai important este faptul că acest stres se agrava și mai mult când plângerile și demersurile sale erau ignorate de către organul de urmărire penală în totalitate.

Și-a întemeiat acțiunea pe prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești, art. 166-167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, constatarea faptului tragerii ilegale la răspundere penală și admiterii acțiunilor ilicite de către organul de urmărire penală față de el în cadrul cauzei penale nr. 2018890333, încasarea din contul bugetului de stat în beneficiul său a sumei de 6000 de lei cu titlu de prejudiciu material cauzat pentru cheltuielile de asistență juridică și a sumei de 11750 de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat.

Prin încheierea protocolară din 5 noiembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost admis demersul reprezentantului Ministerului Justiției al Republicii Moldova și atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu Procuratura municipiului Chișinău.

Prin hotărârea din 12 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost respinsă acțiunea integral ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 23 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vitalie Ursu și menținută hotărârea primei instanțe.

La 5 octombrie 2020, prin intermediul Oficiului Poștal, Vitalie Ursu, reprezentat de avocatul Denis Ipatii a declarat recurs împotriva deciziei din 23 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate.

A remarcat că instanțele de judecată ierarhic inferioare neîntemeiat au respins acțiunea pe motivul lipsei unei încheieri irevocabile a judecătorului de instrucție privind constatarea ilegalității acțiunilor organului de urmărire penală față de el în baza art. 313 Cod de procedură penală, or dânsul prin prezenta cerere de chemare în judecată a solicitat constatarea faptului tragerii ilegale la răspundere penală și admiterii acțiunilor ilicite de către organul de urmărire penală în cadrul cauzei penale.

A susținut că urmează a fi reparat prejudiciul cauzat pentru toate situațiile incidente la art. 3 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și instanțelor judecătorești și nu doar în cazurile în care a fost adoptată o sentință de condamnare în privința persoanei.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare într-un mod grav au soluționat fondul cauzei penale constatând că fapta infracțiunii de la art. 264 alin. (1) Cod penal a avut loc, însă aceasta nu a întrunit semnul obligatoriu „încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport” în consecință Vitalie Ursu fiind scos de sub urmărire penală.

La fel, instanțele de judecată ierarhic inferioare eronat au concluzionat că dânsul nu a fost tras la răspundere penală, deși la materialele cauzei, este anexată

ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț și ordonanța de scoatere de sub urmărire penală.

La 14 octombrie 2020, în adresa Ministerului Justiției al Republicii Moldova, și a Procuraturii municipiului Chișinău, a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Vitalie Ursu, reprezentat de avocatul Denis Ipatii, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 127).

La 3 noiembrie 2020, Procuratura municipiului Chișinău a depus referința la recursul declarat de Vitalie Ursu, solicitând respingerea recursului.

Până la data stabilită pentru examinarea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care Ministerul Justiției al Republicii Moldova să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 2 octombrie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 113).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 5 octombrie 2020, în termenul legal.

În conformitate cu art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul cu casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) lit. c) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) CPC, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din materialele cauzei rezultă că, făcând uz de remediul intern, în temeiul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, Vitalie Ursu, prin acțiunea formulată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Procuratura municipiului Chișinău, a solicitat constatarea faptului tragerii ilegale la răspundere penală și admiterii acțiunilor ilicite de către organul de urmărire penală față de el în

cadrul cauzei penale nr. 2018890333, încasarea din contul bugetului de stat în beneficiul său a sumei de 6000 de lei cu titlu de prejudiciu material cauzat pentru cheltuielile de asistență juridică și a sumei de 11 750 de lei cu titlu de prejudiciu moral cauzat.

Fiind investită cu examinarea prezentului litigiu, prima instanță a respins acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Judecând apelul declarat de către Vitalie Ursu, instanța de apel a respins apelul și a menținut hotărârea primei instanțe.

În susținerea rezolvării date instanțele de judecată ierarhic inferioare au stabilit că cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Ursu nu cade sub incidența Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, deoarece în privința lui Vitalie Ursu a fost emisă ordonanță de scoatere de sub urmărire penală, nu a fost atras la răspundere penală, acestuia nefiindu-i acordat statut de inculpat sau condamnat.

Instanța de recurs constată, însă, că instanțele de judecată ierarhic inferioare la adoptarea hotărârilor sale au interpretat eronat normele de drept material și au dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

Astfel, potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:

a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, *tragerii ilegale la răspundere penală*;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Iar art. 6 din aceeași lege statuează că, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare;

b) *scoaterii persoanei de sub urmărire penală* sau încetării urmăririi penale pe temeuri de reabilitare;

c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice;

d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

Așadar, se va nota că, în interpretarea corectă a acestor prevederi legale, dreptul persoanei la repararea prejudiciului material și moral va apărea, inclusiv în situația *tragerii ilegale la răspundere penală și scoaterii persoanei de sub urmărire penală*.

La caz, prin prisma acestor constatări, se evidențiază că, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al Serviciului Urmărire Penală Accidente Rutiere al Secției Coordonare Activități de Urmărire Penală a Direcției de Poliție mun. Chișinău din 23 august 2018, Vitalie Ursu a fost recunoscut în calitate de bănuț în cauza penală nr. 2018890333, privind săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal (f. d. 21).

Este cert și faptul că prin ordonanța procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, oficiul Principal din 31 octombrie 2018, Vitalie Ursu a fost scos de sub urmărire penală și clasată cauza penală nr. 2018890333, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii (f. d. 6-9).

În acest context, instanța de recurs notează că actele cauzei denotă indubitabil tragerea ilegală la răspundere penală a lui Vitalie Ursu și scoaterea de sub urmărire penală a acestuia, cu clasarea cauzei penale, în temeiul art. 275 pct. 3 Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, ca urmare și dreptul lui Vitalie Ursu de a solicita de la stat, prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, repararea prejudiciului cauzat.

Or, caracterul ilegal a organului de urmărire penală se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nicio persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere.

Astfel, în materia pretinselor violări, art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, sub aspectul său penal, definește *acuzatul* ca fiind *bănuț*, învinuitul și inculpatul.

Mai mult, CtEDO în jurisprudența sa constantă a dat o definiție „acuzăției” în materie penală arătând că aceasta reprezintă notificarea oficială, ce emană de la o autoritate competentă, a faptului că unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale, ceea ce înseamnă producerea unor consecințe importante privitoare la persoana astfel suspectată (*cauza Serves vs Franța 1997-VI §42*).

Ca urmare, este cert că în speță, recunoașterea lui Vitalie Ursu în calitate de bănuț, cu scoaterea ulterioară a acestuia de sub urmărire penală, echivalează cu tragerea ilegală a acestuia la răspundere penală.

Față de toate aceste considerente, este evident că instanțele de judecată ierarhic inferioare într-un mod eronat au concluzionat că Vitalie Ursu nu a fost supus niciuneia din acțiunile sau măsurile prevăzute la art. 3 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Or, contrar concluziei instanțelor de judecată ierarhic inferioare, prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) din legea menționată, stabilesc expres repararea prejudiciului material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma *tragerii ilegale la răspundere penală*.

De altfel, instanțele de judecată ierarhic inferioare cu interpretarea eronată a prevederilor art. 6 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, au conchis că repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești are loc în cazul încetării urmăririi penale, pe când în privința lui Vitalie Ursu a fost emisă ordonanță de scoatere de sub urmărire penală.

Și asta deoarece, prevederile art. 6 lit. b) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prevăd dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege inclusiv și *în cazul scoaterii persoanei de sub urmărire penală*.

Mai cu seamă că dispozițiile art. 284 alin. (1) și (2) pct. 2 Cod de procedură penală, indică cert că scoaterea persoanei de sub urmărirea penală este actul de reabilitare și finalizare în privința persoanei a oricăror acțiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată. Scoaterea persoanei de sub urmărirea penală are loc când aceasta este *bănuț* sau *învinuit* și se constată că *există vreuna din circumstanțele prevăzute la art. 275 pct. 1)–3)*, inclusiv dacă fapta constituie o contravenție.

Astfel fiind, instanțele de judecată ierarhic inferioare într-un mod greșit au reținut la caz, faptul că în privința lui Vitalie Ursu nu a fost emisă o sentință definitivă de condamnare.

Ca urmare, instanța de recurs constată că instanțele de judecată ierarhic inferioare nu au calificat corect din punct de vedere juridic acțiunea cu care au fost investite, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite.

Sintetizând cele reliefate supra, se impune admiterea cererii de chemare în judecată a lui Vitalie Ursu cu privire la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral în temeiul Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în cauză fiind cert constatat faptul tragerii ilegale la răspundere penală și admiterii acțiunilor ilicite de către organul de urmărire penală față de Vitalie Ursu în cadrul cauzei penale nr. 2018890333.

Ce ține de cuantumul despăgubirii prejudiciului moral solicitat de către Vitalie Ursu, instanța de recurs va ține cont de prevederile art. 11 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, potrivit căruia mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare:

a) gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă;

b) caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală

și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată;

c) rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei;

d) durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată;

e) natura dreptului personal lezat și locul lui în sistemul de valori al persoanei;

f) suferințele fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice;

g) măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate;

h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenție.

Totodată, în lumina jurisprudenței CtEDO, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral, este criteriul echității. Modul de acordare a satisfacției echitabile, trebuie determinat în raport cu prejudiciul moral suferit, gravitatea acestuia, importanța și consecințele sale pentru victimă.

În circumstanțele expuse, având în vedere cele constatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a încasa din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Vitalie Ursu, o despăgubire bănească în mărime de 5 000 de lei, care este una rezonabilă și echitabilă, fiind o despăgubire utilă și suficientă, compensatoare pagubelor de ordin moral cauzat persoanei vizate, această despăgubire fiind corespunzătoare și criteriilor de despăgubire stabilite de CtEDO prin jurisprudența sa.

Or, cuantumul prejudiciului moral pretins de către Vitalie Ursu în mărime de 11750 de lei este vădit disproporțional și excesiv în raport cu criteriile stabilite la caz și principiul general al echității.

În același timp, este de menționat și faptul că prin cererea de chemare în judecată, Vitalie Ursu, pe lângă repararea prejudiciului moral, a mai solicitat și repararea prejudiciului material exteriorizat prin cheltuielile de asistență juridică suportate în cauza penală.

Aici, relevanță directă au prevederile art. 7 alin. (e) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, potrivit cărora în cazurile menționate la art. 3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: sumele plătite de ea pentru asistența juridică.

De altfel, pornind și de la practica CtEDO, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime. Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CtEDO, se evidențiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b) copia de pe facturile de strictă evidență, emisă pentru clienți-persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație; c) listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

În același context, stabilind dacă costul asistenței juridice solicitate de reclamant este rezonabil, CtEDO a luat în calcul noutatea și complexitatea chestiunilor de fapt și de drept puse în discuție (*cauza Manole și alții c. Moldovei*, 13/07/2010, § 11). Pe de altă parte, dacă cauza este repetitivă și există o jurisprudență bine stabilită în privința chestiunilor disputate, CtEDO a acordat o compensație mai mică pentru asistența juridică (*cauza Oprea c. Moldovei*, 21/12/2010, § 55).

Drept urmare, instanța de recurs reținând probele prezentate pentru dovada cheltuielilor suportate în cauza penală, noutatea și dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depusă de aceștia, faptul în ce măsură munca lui în cauza respectivă i-a limitat capacitatea de a lucra în alte dosare, rezultatul obținut, lipsa restricțiilor de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei, durata relației dintre avocat și client, experiența, reputația și abilitatea avocatului, justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză, faptul că acestea urmează să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime, și faptul că suma a fost achitată pentru asistența juridică prestată în cadrul cauzei penale, va admite integral pretenția și va încasa cheltuielile de asistență juridică în mărime de 6000 de lei, cu titlu de prejudiciu material, sumă, care în viziunea instanței de recurs, este una rezonabilă în raport cu circumstanțele cauzei și confirmată prin bonul de plată seria PL nr. 989307, anexat la dosar (f.d. 2).

Față de cele ce preced și având în vedere că circumstanțele cauzei au fost stabilite pe deplin de către instanțele judecătorești inferioare, nefiind necesară verificarea suplimentară a cărorva dovezi, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe și de a pronunța o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii, cu încasarea din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Vitalie Ursu prejudiciul moral în sumă de 5000 de lei și prejudiciul material în sumă de 6000 de lei, în rest cererea de chemare în judecată se va respinge.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de Vitalie Ursu, reprezentat de avocatul Denis Ipatii.

Se casează integral decizia din 23 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 12 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Ursu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și a prejudiciului moral, și se emite o nouă hotărâre prin care:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată a lui Vitalie Ursu împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și prejudiciului moral.

Se încasează din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Vitalie Ursu prejudiciul moral în sumă de 5 000 (cinci mii) de lei.

Se încasează din contul bugetului de stat, gestionat de Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul lui Vitalie Ursu prejudiciul material în sumă de 6000 (șase mii) de lei.

În rest, cererea de chemare în judecată, se respinge.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Nicolae Craiu